

Imatge viva del dolor. La família que ha estat foragitada de la seva llar per la barbàrie feixista. Per les terres espanyoles arrossega la seva dissort. I amb la seva dissort, una indignació clavada al fons de l'ànima.

Mireu-los. Al rostre dels pares s'hi endevina el serà estoicisme d'aquells que saben que llurs sofriments formen part d'un sofriment major, que és el de la seva pàtria. Callats, resolts, coratjosos.

La punta de sofriment que hom endevina en els seus ulls, prové de l'amor als menuts. Aquests infants que coneixen ja l'agror de la tragèdia. Fixeu-vos en les carones dels menuts. Sembla talment que tinguin consciència del drama que riuem. I, als braços de la mare, el més petit de tots, boicant-se en un plor desesperat, és l'únic clam que, adreçat al cel, parteix d'aquest grup dolorós.

Hi ha qui no els vol deixar viure. Pel pecat horrible d'ésser liberals, d'estimar el tros de terra en el qual han vingut al món, aquest home i aquesta dona, i amb ells els menuts, estan tota el pes d'una condemna: la de trobar-se sense llar.

Sense llar! Dos mots aviat dits... No obstant, representen un rosari llarguissim d'angoixes. La casa humil, però alegre com totes les coses pròpies, avui és una pila de runa. Al seu desolat ha restat colgada la roba, la valzella, les joguines dels petits... Un tresor amassat a força d'emoció: el desig de l'objecte vist a l'aparador, l'alegria de l'estrena del vestit nou... I ara, tot es cendra.

N'hi ha hagut prou amb una bomba —objecte mecànic, insensible— per a fer pols una llar —conglomerat humà, emocional, sagrat... L'home lluita contra forces obscures. Una flama d'ideal, combatuda per una ventada de passions primàries.

Aquesta és la nostra guerra. Sabem, per endavant, tot el que ella ens reserva. Per això aquestes imatges doloroses, com la de la família sense llar, tenen la virtut d'exacerbar el nostre coratge. És un error —com va dir ahir el conseller primer— creure que les agressions criminals faran defallir l'esperit antifeixista.

Si el primer sentiment que provoca la visió dels sense llar és el de la pietat, la segona reacció ha d'ésser la resolució de guanyar aviat la guerra per a proporcionar atzopluc —un atzopluc digne, alegre, confortable— a aquestes famílies errants.

Sbert, a París

Assistirà a la inauguració de l'Exposició d'Art Català Medieval

Tal com va anunciar ahir als periodistes, el conseller de Cultura de la Generalitat, senyor Antoni Maria Sbert, ha marxat aquest matí en avió cap a París, per tal d'assistir a l'acte d'inauguració de l'Exposició d'Art Català Medieval, que serà inaugurada demà al Jeu de Paume.

Amb el senyor Sbert ha marxat també el comissari de Propaganda, Jaume Miravittles.

El condemnen a treballar a les fortificacions

Ferran Díaz González, acusat de fer propaganda feixista a la caserna Carlos Marx, ha comparegut aquest matí davant del Tribunal Popular número 3.

Després de les diverses proves les quals han estat desfavorables per al processat, ha estat condemnat a treballar a les fortificacions mentre duri la guerra.

Foc d'artilleria al sector pirinenc

COMUNICAT D'AQUEST MATÍ DEL CONSELLER DE DEFENSA A S. E. EL PRESIDENT DE CATALUNYA

«Subsector del Pirineu. —Duel d'artilleria sense conseqüències per la nostra part.

Des de les nostres posicions de la Divisió Durruti s'ha fet foc de canó contra un tren que retornava des de Quinto a Bagosa. Un dels projectils s'ha fet en un vago de passatgers. L'enemic ha contestat amb intens foc de metralladora.

Res de nou a la resta del front.»

"Cal tenir fe, voler i vèncer", diu Lluís Companys als francesos

"Demanem el diet de saivai-vos, saivai-nos i saivai la pau"

Dos periodistes francesos, A. Cayette i Ph. Lamour, enviats especials a Catalunya pel popular diari francès «Le Petit Journal», han celebrat una entrevista amb el President Companys.

Obeim, i vencerem!

Itàlia ens fa la guerra. Aquesta és la realitat crua. Tal com va dir Alvarez del Vayo a Ginebra, els Estats hauran trobat la manera d'agredir un altre país sense prèvia declaració de guerra.

Els militars espanyols que es sublevaren el 19 de juliol, queden del tot relegats al paper de comparses. Comparses d'un crim espantós. Es de preveure que, en algun moment de lucidesa, els Franco, els Queipo, els Cavalcanti, deuen esverar-se d'on ha anat a parar llur aventura. Però, immediatament, deuen cercar l'oblit en la sang.

La desfeta italiana a Guadalajara haurà tingut l'avantatge d'aclarir la situació. Preferim saber resoltament que tenim davant nostre l'exèrcit de Mussolini que no pas haver de denunciar, amb indicis vagues, una participació dissimulada però igualment efectiva. La victòria nostra —que l'obtidrem— s'afarà davant del món una ressonància major.

La guerra que ens fa Itàlia, amb la col·laboració d'uns militars espanyols que han oblidat els principis fonamentals de la dignitat humana, assenyala clarament al poble català, al poble ibèric, l'únic camí a seguir: fer la guerra d'una manera inexorable.

S'ha dit moltes vegades que aquesta guerra és d'interdependència. Independència individual i col·lectiva. Si la perdíem, Espanya restaria per molts anys sota el pes d'una hipoteca que englobaria els béns i la moral dels espanyols.

Davant la magnitud horrorosa d'aquesta perspectiva, ¿quin efecte no fan les nostres diferències ideològiques, les nostres picabaralles doctrinals? I no és solament de Guadalajara d'on ens arriben els tocs d'atenció. ¿Es que el tràgic advertiment d'ahir, darrera l'advertiment de dissabte, n'és suficient per a comunicar-nos a tots els desig imperiós de guanyar la guerra?

Seria un foll el qui veïés, indiferent, com es perllonga la possibilitat que Barcelona rebí del cel missatges sagnants com els d'aquests dies. Seria un irresponsable el qui, davant l'exèrcit italià que vol prendre Madrid, gués que a la Península es lluria una guerra civil entre dos bàndols d'espanyols.

Els tocs d'atenció d'aquests dies han de travessar-nos l'ànima a tots. Una sola consigna ha d'esborrar totes les altres: guanyar la guerra! I per a guanyar la guerra només hi ha un camí: fer-la disciplinadament. La disciplina exigeix que hi hagi qui mani i qui obeeixi. El Govern ha de manar, i el poble ha d'oobeir.

L'obediència, quan és posada al servei d'un ideal noble, té una grandesa incomparable. Ha estat el llevat de tot els grans moviments espirituals. Damunt de l'obediència, hom ha edificat les construccions més admirables de la història.

Si menem una guerra per la llibertat, és de tota urgència que fem abdicar el rei que tots portem al cos. La victòria, una vegada assolida, correspondrà a tots els qui hagin lluitat honradament per ella. Tinguem l'orgull d'ésser soldats anònims!

EL PRESIDENT COMPANYS

En el seu reportatge ambdós periodistes, antics amics de Lluís Companys, evocuen a grans trets l'actuació del President català des de la implantació de la República.

«Lluís Companys és el coratge. El coratge que no en té prou amb su portar els esdeveniments, ans encara els crea, per perillosos que siguin, quan hom els considera necessaris. Tota la seva vida, Companys ha tingut aquest coratge, aquest plaer del perill, aquest menyspreu de les conseqüències que l'han portat irremissiblement a aconseguir, amb risc de la seva llibertat, tot allò que servia el seu ideal.»

La conversa dels periodistes amb el President s'enfoca a temes d'actualitat.

Hem aïllat els fragments més importants de la conversa.

Companys sap trobar el punt dolç de la ironia:

—Què diuen de nosaltres a França? Que som bolxevistes llurats a l'anarquia i a les divisions interiors? Els periodistes somriuen.

—Ja heu vist Barcelona? Ja heu trobat força armada i altres agents que els d'una ciutat normal? No és la ciutat tan bella i acollidora com sempre?

—He llegit —prosegueix el President— en alguns diaris francesos, que quan jo no havia fugit, negociava amb Franco. ¿Per què no informar-se a Barcelona? No és pas

(Passa a la pàg. 3.)

En el dia i lloc que el President de la Generalitat determini...

Han de presentar-se els individus compresos en les lleves dels anys 1932 al 1936

València, 17.—La «Gaceta» publica una disposició que diu així: «Las necesidades de la campaña han obligado a modificar ligeramente los destinos de algunos individuos pertenecientes a determinadas Compañías de Recruta que habían de concentrarse según el orden del 8 del actual. Esta circunstancia, unida a otras de carácter orgánico en la región autónoma de Cataluña, aconseja que la concentración de los ciudadanos residentes en dicha región se verifique en las Cajas enclavadas en dicho territorio, por lo que se dispone:

Artículo primero.—Los individuos comprendidos en las quintas dispuestas por Orden circular de 8 del actual, que pertenezcan a las Cajas de Recruta enclavadas en el territorio de la Región autónoma, se presentarán en éstas en la fecha y lugar que el Presidente de la Generalidad de Cataluña fije.

Art. segundo.—Para atender a las necesidades industriales en íntima relación con las operaciones de guerra, los individuos a quienes afecte este llamamiento y que por su especialización sean de difícil sustitución, se les concederá por el Presidente de la Generalidad la situación de movilizado industrialmente. Esta decisión será hecha previa petición de los comités de fábrica, taller, etc. donde el interesado trabaje, informando la Comisión de Industrias de Guerra.

Art. tercero.—Quedan exceptuados de la incorporación los que se hallen prestando servicios en el ejército, milicias, carabinieri, cuerpos de seguridad, milicias totalmente a hijos de viuda pobre que trabajen en el campo, conforme determinen las órdenes circulares de febrero último.»

Destilen les "velles glòries"

—Noi, allò semblava la fi del món...— diu Llorenç al nostre company Sagi-Barba (P.-F.)

No ens ha calgut preguntar a qui na sala del Clínic es trobava Ramon Llorenç. Per l'escala ja hem vist una pila de cares conegudes de companys i amics que amb un rostre rialler ja reflectien que el gran es portiu català es trobava en estat satisfactori.

Després el doctor Broggi ens ha (Passa a la pàg. 3.)

Després de la desfeta de Guadalajara

L'exèrcit italià tardarà molts dies a refer-se

Madrid, 17.—«POLITICA», en la seva impressió diària dels fronts, diu: «Aun tardará el ejército italiano varios días en dar señales de vida. Ha sido tan tremendo el descalabro sufrido por él en la provincia de Guadalajara que necesita bastantes días para reorganizarse, ya que todos sus cuadros han quedado diezmados.

De nuevo ayer la aviación republicana logró éxitos excepcionales. Aparatos de gran bombardeo dejaron caer sus bombas con precisión matemática en las concentraciones enemigas, en las que causaron gran quebranto.

En cuanto a la lucha de ayer, cuatro aparatos perdieron los fascistas en este sector.

Suponemos que aun intentarán los italianos lanzar todas sus fuerzas por la carretera de Zaragoza; pero ya lo harán tanteando, con sumo cuidado, sabiendo que frente a ellos tienen un ejército que sabe batirse y derrotarles.

Después de la durísima lección recibida ya no puede caber en sus planes operaciones insalvables a fecha fija. Y en las futuras operaciones se podrá contar con la moral de nuestros soldados que saben que el prestigio de las tropas extranjeras era pura fantasía y que no es la primera vez que les derrotan.

En el Jarama la artillería enemiga bombardeó nuestras posiciones sin causarnos daños de importancia. También aquí los fasciosos vieron completamente fracasados sus intentos de avance de días anteriores. Sin duda tenían la creencia de que las operaciones de Guadalajara nos habían obligado a retirar fuerzas de este sector, pero los fusiles de nuestros soldados les han sacado de su error.

En los sectores de Madrid la jornada transcurrió en plena calma, como si los que lo defendían fueran simples espectadores de cuanto ocurría en Guadalajara.»

"Lamentem que la S. de N. no hagi fet cap esforç per mantenir la pau a Espanya", declara la Unió Universal pro Pau

I insisteixen perquè la S. de N. s'ocupi amb urgència de la violació del territori espanyol per Itàlia i Alemanya

Ginebra, 17.—El Consell general de la Unió Universal pro Pau, aprovà avui dues resolucions. En la primera expressa la seva satisfacció de saber que la conferència del Desarmament es reunirà el dia 8 de maig, i espera que tota els Comitès reorganitzaran aquest ressorgiment a favor del desarmament internacio-

cional. En la segona resolució el Consell, davant la gravetat de la situació creada per la continuació de la guerra a Espanya, lamenta que la S. de N. no hagi fet cap esforç per a mantenir la pau a aquest país i no hagi pres les mesures que s'imposen en virtut del Pacte. Registra les acusacions «molt precises i molt

Dirigeix a tots els Comitès nacionals de la Unió, a totes les grans forces pacifistes, una crida perquè actuin immediatament en aquest sentit sobre l'opinió pública i els governs, a fi que es respecti el dret internacional i es salvaguardi la pau del món.

Sols sis d'ells es troben hospitalitzats

gas, que és el que abans de sortir cap als llocs destinats com a refugi als cal ser invariablement.

Atenent les normes dictades per la Conselleria de Defensa de la Generalitat, tots els ciutadans d'una manera ordenada han de complir les instruccions que foren fixades als carrers de la ciutat, que donen les normes a seguir en cas de bombardeig, sense oblidar mai de tancar els aixetes del gas.

EL SOCORS ROIG ALS PERJUDICATS PEL BOMBARDEIG
El Socors Roig Internacional assabenta a tots els perjudicats pel bombardeig del qual ha estat víctima la nostra ciutat, i que es troben sense allotjament on instal·lar-se quan passen pel Secretariat d'Ajut (passatge de Pi i Margall, 6, segon).

L'autora del segrestament és una jove desconeguda
que es tingia infermera i a la qual cerca la policia

portar-la una nena filla d'una a tra hospitalitzada soltera, l'amant de la qual, segons les nostres notícies, és a París, fugitiu, perquè era considerat com a desmembre al règim. Les gestions de la policia van examinant des ara a aclarir si el robatori d'en nen pot tenir alguna relació amb l'ementat fugitiu.

Els pares de l'infant robat, que viuen al carrer de Banyas Vella, 7, primer, primera, agrauran qualsevol dada que hom els pugui facilitar i que serveixi per a retrobar-lo.

El President Companys parla per als francesos

després d'Anglaterra i França, i tem decidits, passi el que passi, no lliurar-lo als invasors, car és patrimoni del poble.

Si els rebels guanyessin —afegeix Lluís Companys— seria el començament de la desfeta de França. Quedemem nosaltres en aquest m...

nient? El dret de fer prosperar
vostra indústria, comprant amb
nostre diner tot allò que necessi-
per a la guerra. Què li demanare-
a França, després de la victòria?
judar-nos a aixecar aquest po-
proporcionar-li carreteres, ports,
vies ferrades. Espanya i Catalun-
poden, durant diversos anys, as-
gurar la prosperitat de França.

—El que vós demaneu...
—Es el dret de salvar-vos, s
vant nos nostres, i salvant la p
Els periodistes s'acomoden
Luís Companys.
—Fins a ben aviat —els diu

President.— Veniu a celebrar a
nosaltres una victòria que ens sa-
comunia, ho compreguem o no Fa-
ça.

I les darreres paraules de comi-
—Cal tenir fe, voler, i vencer.

Ingressen als calabos
sos de la Comissari
General d'O. Públ

En les xifres abans esmentades s'inclouen els centenars de moltes edificacions destruïdes a Tetu de las Victorias i Puente de Vacas, així com tampoc els 214 moris 693 ferits pels bombardejaments que han sofert aquelles poblacions barrades.

**ALS QUI RECAP
TEN PER AL NOU
"KOM SOMOL"**

València, 17. — El Comitè Nacional pro nou «Komsomol» prega tots els Comitès Provincials, Locals i Units de la República, i les unitats de l'exèrcit, sindicats i general a totes les entitats que guin obertes subscripcions per de contribuir a la magna obra de construir un nou «Komsomol».

sabentín de les quantitats que
nen recaptades fins a la data
tal manera que aquest detall li si
conegut al més tardar el vinent co
menge dia 21 del corrent mes,
la qual cosa aconsella com a m
ràpid de tots els mitjans que es t
mell un telegrama a les oficines

est
an

ballades a la Plaça de Mossèn V
número 4 València.

La posició lacciosa està amenaçada per tres llocs

El conseller T fet càrrec de

de les Patrouilles
Tous es pre

**avui matei-
sar a d'O-
el convent**

deixarà
preventiva

**anem completar
el Govern**

distes el conseller primer, Josep T. Radella, eis ha dit que, com a conseller de Seguretat Interior interior, acompanyat del secretari de la Junta de Seguretat, company Fernand i dels altres membres de la Junta companyons Pons, Fabregues i Rebut havia realitzat una visita a la caserna general de Patrulles de Contingents situada a l'antic convent de Sant Elies.

de visitar els companys de pati-
lles que presten llurs serveis a la
serna general, per tal de fer-me
rec de la seva organització i la
gada he volgut també comprovar
funcionen els seus serveis, que, per
cort, he de reconèixer que són ef-
tuats amb un sincer esperit de re-
ponsabilitat

D'ARA ENDAVANT TOTS ELS

TINCUTS PASSARAN A LA COMISSARIA GENERAL D'ORDRE PÚBLIC.

Després de llarga conversa sostinguda amb els companys que formen el Secretariat de patrulles he ordenat que siguin evacuats els presos que es troben actualment, els quals són traslladats arreu mateix a la Comissaria general d'Ordre Públic.

Tambe he disposat que d'ara en avant totes les detencions que es guin esser efectuades només a

de control seran així mateix lliures des a la Comissaria d'Ordre Públic. Per tant, des d'avui l'antic conveni de Sant Eilies deixa d'ésser utilitat com a pressió preventiva.

Ha seguit dient al senyor Terraza que estava molt satisfet de la visita d'obertura i que havin trobat en tots els companys del Secretariat de Treball un gran desig de col·laborar en les tasques del Govern i

57 PRESOS GOVERNATIUS ALLIBERATS
Des d'allí — ha seguit dient el

nyor Terradelles — m'ha trasllacat al Castell de Montjuïc, on el Comissari Albert m'ha donat compte minucios de l'estat de la població penitenciària. Després d'efectuar les informacions necessàries i comprovades pels organismes competents, he ordenat la llibertat de 57 presos governatius.

Per tal de donar-los coneixement de les visites i disposicions pre-

En plaú manifestar la meua satisfacció per aquestes resolucions que, en definitiva, volen dir que a partir d'ara els inconvénients i dificultats que puguin presentar-se, tots els elements antifeixistes que col·laboren amb el Govern s'esforçen a donar

no solament les facilitats que exige la seva tasca, sinó que es responibilitzen cada dia més en el compliment de les seves funcions, a més que els ha estat succeint. A més, em fa ràtificar el meu optimisme.

de les quals sembla que únicament set han estat mantingudes.

VAGA DE PROTESTA DELS OBRERS DE LA CONSTRUCCIÓ
 París, 17. — Els obrers del rami de la construcció s'han declarat aquest matí en vaga.
 El moviment ha durat una hora.

UNA ENQUESTA SOBRE EL FETS
 París, 17. — Muck Dornay, ministre de l'Interior, ha demanat a la

tre de l'interior, ha encarregat Imbert, cap del servei central d'inspecció general dels serveis administratius del Ministeri de l'Interior, que porti a cap una enquesta sobre els disturbis registrats ahir a Catalunya.

Paris, 17. — La prefectura de policia anuncia que en els incidents d'ahir a Clichy resultaren ferits guardies de pau.

ES REUNEIX LA CONFEDERACIO GENERAL DEL TREBALL

Paris, 17. — Els membres de Mesa de la C. G. T. han celebrat aquest matí una reunió extraordinària.

A la sortida de la reunió no s'ha facilitat cap comunicat. Aquesta tarda, a les quatre, tindrà lloc una nova reunió.

ura.gob.es

les de Control

'esser presó

NO HI HA HAGUT CAP PASSIVITAT DE LA CONSELLERIA DE DEFENSA

Ahí —continua el senyor Terradellas— em valgué obligat a precisar la posició del Govern respecte

que depenen de la Conselleria de Defensa. He de lamentar que es pugui formular públicament tals comentaris perquè podria semblar una acusació que no existeix, car tant el company Izquierdo, conseller de Defensa, com el company Molins, sotsecretari i responsable del Departament en les absències del conseller, han demostrat en llur actuació to-

**S'HA DE RECONÈIXER TOTA
L'AUTORITAT PER AL GOVERN
DE LA GENERALITAT**

sarà de repetir que tots aquells organismes sindicals i partits polítics que tenen representació en el Govern procurin en tot moment evitar de portar a la llum pública a aquelles qüestions que afecten solament el propi Govern que les representa i, per tant, a ell pertoca respondre.

Jo espero —acaba dient— que pro-

Els atacants són excu-
sivament soldats italians

Es té la certesa que les forces que pressionen Porobianco són en llum d'oblitat mitjanes. Els moros, requies les i Guardia civil que en els primers moments constituïen les forces atacants han estat substituïts pels mercenaris estrangers.

ARCHI
ESTATA

TOTA LA POBLACIO ERA AL CARRER...

"Visca Companys!", crià el poble de Sabadell

L'opinió pública demana:

- Que tothom acati e Govern.
 - Menys discursos i menys iniciatives.
 - Exèrcit regu ar i disciplina de guerra.
- (Del discurs del President)

Informació del nostre redactor enviat

Des de primeres hores de la tarda tota la població de Sabadell era materialment al carrer esperant la visita del President de la Generalitat de Catalunya. La ciutat bullia d'entusiasme. Es feia difícil circular per molts dels carrers on l'enorme gentada s'estrenyia esperant el pas del President Lluís Companys, el qual feu la seva entrada a la població a les quatre de la tarda, enmig dels visques de les ovacions i el voleiar de mocadors que agitàven els veïns d'aquella ciutat que, des de temps lluny, tantes simpaties sent per l'actual conductor del poble català.

A L'ENTRADA DE LA POBLACIO

El President entrà a la ciutat acompanyat d'un llarg seguit de personalitats, entre els quals hi havia el diputat Gómez Hidalgo, el cap dels Mossos d'Esquadra, tinent coronel Gavarró, del secretari de S. E., Joan Plaguet, i el cap del Gabinet de Premsa, Joaquim Vilà, els quals havien sortit de la Generalitat amb el President.

L'alcalde de Sabadell, Josep Moix, que junt amb les autoritats de la localitat havien anat a rebre el seyor Companys i el seu seguit a l'entrada de la població, complimentà el President, i la comitiva es dirigí a l'Ajuntament enmig de grans esforços, car a causa de l'enorme gentada es feia en extrem difícil transitar pels carrers.

A L'AJUNTAMENT

Arribats a l'Ajuntament tingué lloc l'acte d'acollida presentat a S. E. entre els quals poguérem anotar la presència de Serrat, de la Comissió de Cultura; el diputat Balart; tinent coronel López i López, de l'Aeronàutica Naval; jutges d'Instrucció i Municipal; regidors, i altres nombroses autoritats. La multitud posà una nota viva, encesa i entusiasta amb els seus aplaudiments a l'arribada del President a les Consistorials, en un departament de les quals, després d'aquest acte, descançà una estona.

AL GRUP ESCOLAR «RENAIXENÇA»

Poc després, S. E. acompanyat sempre de les personalitats esmentades en començar aquestes ratlles, es dirigí a efectuar les visites que hem havia anunciat que realitzaria. La primera visita del President fou per al Grup Escolar «Renaixença» on el rebé d'una manera emocionant els nens i nenes d'allí, i el director de l'ensenyament, Grup, Ramonada Odena, el complimentà.

Seguidament, i després de recórrer totes les dependències d'aquest centre docent, es traslladà a l'Institut Escola Cossío, on, acompanyat de Lluís Casals, director de l'Institut, visità les aules, i escoltà les explicacions del professorat d'aquest centre modelic, on actualment reben instrucció més de mil cinc-cents alumnes.

Salidat per la població, que no es cansava d'ovacionar-lo, el President visità diverses fàbriques de la indústria Tèxtil, i fou rebut pels Comités i dirigents, els quals manifestaren al President la seva adhesió i simpatia.

LA RECEPCIO

Efectuades les visites que hem anotat, S. E. es dirigí novament a

l'Ajuntament, on tingué lloc el solemne acte de la recepció en el transcurs del qual es pogué palesar novament l'afecte i amor que el poble sent vers l'alta figura de Lluís Companys.

Desfilaren davant del President de la Generalitat de Catalunya nombroses representacions, entre les quals recordem: Federació Local de Sindicats de la U. O. T.; Creu Roja; Diari Vertical; Cercle Republicà Federal; Unió d'Exportadors; Socors Roig Internacional; Esquerra Republicana de Catalunya; Comitè Executiu Popular regular; Unió de Rabassaires; Partit Socialista; Acció Catalana Republicana; Ateneu Sindicalista; Societat «L'Emanipació»; Joventut Socialista Unificada; Telefons; Radio Sabadell; Delegat de l'alcalde a Telefons, etc., etc.

UNA NENA FLORA...

Durant el transcurs d'aquesta recepció hi hagueren moments d'una gran emotivitat, especialment en veure com gairebé tothom anava disposat, a la taula presidencial, grans ramells de flors. Una nena fou, però, la que aconseguí emocionar més el President i tots els allí presents. Era una refugiada de Madrid que volgué adreçar a S. E. uns mots d'agraïment que el plor ofegà. Un cop acabà la desfilada de destacats elements polítics, sindicals i antifeixistes, l'alcalde, Josep Moix, donà una cordial benvinguda al President Companys, en nom d'aquell poble que s'ajegava a la plaça aplaudint i victorejant l'il·lustre hoste, Catalunya i la República.

LA DESFILADA

L'entusiasme de la jornada culminà, però, en aparèixer al balcó de les Cases Consistorials el President de Catalunya. Començà davant d'una imponent desfilada, per damunt de la qual sortien les noves formules econòmiques que no pogueren semblar, en res a un pasat de privilegi, i al mateix temps una cohesió cada dia més estreta per a guanyar la guerra. Perquè si la perdéssim ho perdriem tot.

Es anhelà de l'opinió pública no poden conciliar-se ni mistificar-se. Aquests anhelos són d'unitat d'acció i de directius responsables. L'opinió pública demana que tothom acati

PARLA L'ALCALDE

Quan s'acabà la imponent manifestació, l'alcalde s'adreçà a la multitud i salutà novament S. E. en nom de l'Ajuntament. Fou grans elogis de Lluís Companys i digué que la rectitud de la seva vida política l'ha portat, per la voluntat del poble, a la més alta magistratura de Catalunya.

UNITAT D'ACCIO I DE DIRECTIUS RESPONSABLES

Estem travessant —seguit dient—

El President de Catalunya durant la seva visita a les fàbriques de Sabadell rebé inequívocament mostres d'afecte dels obrers i població de la ciutat vallesana (Sagarra)

una transformació profunda i al mateix temps estem en guerra. Hem de procurar assegurar que sorgeixin noves formules econòmiques que no pogueren semblar, en res a un pasat de privilegi, i al mateix temps una cohesió cada dia més estreta per a guanyar la guerra. Perquè si la perdéssim ho perdriem tot.

Es anhelà de l'opinió pública no poden conciliar-se ni mistificar-se. Aquests anhelos són d'unitat d'acció i de directius responsables. L'opinió pública demana que tothom acati

el Govern. Demana unió de tots en l'obra primordial i bàsica de guanyar la guerra. Desitja menys cursos menys iniciatives i orientacions i cartells, i més obra pràctica sobre problemes concrets. Vol exercir regular i disciplina de guerra.

L'opinió es pregunta si el Govern anirà reclamant de manera inflexible a fer complir les seves consignes, després d'unes jornades naturalment indecises per la gran comoció soferida.

No l'espanten les grans reformes

socials; allò que demana és que s'orientin i canalitzin en una norma jurídica que sigui el fonament de l'estructura profundament transformadora i avançada d'una dema de millor ventura.

Així demana l'opinió, i un estat de seguretat i de convivència i un ambient de seguretat que torgi la victòria. (Aplaudiments).

(Passa a la pàgina 2)

Ja és hora que, si volem guanyar la guerra i vèncer el feixisme internacional, acceptem i acatem, sense discutir-les, les ordres de! Govern legítim que el poble s'ha donat. No hi fa res que individualment tinguem el nostre parer sobre ordres que no ens puguin plaure gaire. Nosaltres veiem la guerra de lluny. Nosaltres no sabem mitjans de judici per a escatir les necessitats de cada moment. Per això hi ha un Govern responsable, que compta amb la confiança de tots els integrants del bloc antifeixista; i aquest Govern, que coneix al minut les incidències de la guerra i les seves necessitats, és el que ha de donar les ordres i les consignes. Nosaltres, els ciutadans, només hem de fer que acatar-les. El qui no ho faci així, cal que sigui senyalat amb l'estigma dels traïdors.

A l'escalf dels esdeveniments d'Espanya

EL NACIONALISME HINDU CANVIA DE RUTA

Si el títol pot semblar exagerat... L'Índia es troba a uns quants milers de quilòmetres de l'Espanya en lluita. De la península europea a la península asiàtica hi ha establerts febles lligams, que a primera vista semblen gairebé inexistents. Però el cert és que en l'estructura internacional del món, no hi ha un element que marxi sol, isolat, sense relacions de causa i d'efecte amb els altres elements, amb els altres països. Econòmicament, culturalment, políticament, el món és, en el segle XX, una unitat inescindible. I allò que s'esdevé en un extrem repercuteix en l'altre, sense la més mínima vacil·lació i també sense que moltes vegades se'n doni compte ni es que influeixen ni els que són influïts.

Un fenomen característic d'aquesta interdependència es dona actualment en el cas del nacionalisme hindu. Val la pena de parlar-ne breument, per tal que vegem com el nostre combat contra el feixisme té no sols una transcendència espanyola, una importància europea, sinó que és decisiu —DECISIU!— per a la marxa posterior del món sencer.

Les esperances i la confiança de tres-cents milions d'hindús —obers, camperols, petita burgesia, intel·lectuals— estan fixats en la persona de Jواهرलाल Nehru, president del Congrés Nacional Hindú, elegit fa un any. Nehru prengué possessió del seu càrrec —putx que quan fou elegit per a ocupar-lo es trobava a Europa— fa aproximadament vuit mesos, els mateixos que ens separen del 19 de juliol.

I Nehru, veritable successor de Gandhi —retirat i una mica desplaçat— ha donat al moviment nacionalista hindu una nova orientació, una marxa més accelerada, més efectiva. D'una part, insisteix per tal que el problema de l'Índia no sigui plantejat aïlladament, sinó plaçat en el quadre de la política mundial. I afirma: «Es inevitable que ens posem al costat de les forces antifeixistes i antiliberalistes, al costat de les forces progressistes». I és precisament sobre l'exemple dolorós de l'Espanya en sang que es fonamenta per tal d'argumentar aquesta nova ruta que imprimeix al moviment alliberador del seu país, desviant-lo dels antics vicis d'aïllament i d'egoisme nacional. L'Índia s'obre de cara al món, i ha estat Espanya la que li obre les portes, a sis mil quilòmetres de distància...

D'altra banda —i sempre fonamentant-se en el cas espanyol— mena una campanya intensa per tal de relligar estretament el Congrés —instrument i organisme màxim del nacionalisme hindu— a les masses obreres i camperoles. «Sense aquest lligam —diu— no és possible arribar enlloc. Sense aquest lligam la victòria restarà només que una victòria parcial, de casta. Atz suposant que fos possible assolir la victòria sense comptar amb les grans masses productives de la societat: obrers, pagesos, petita burgesia urbana i rural».

I plantejada la qüestió en aquests termes, el Congrés ha sostingut amb totes les seves forces i la seva potència política i econòmica les vagues dels teixidors de Calcuta i la dels marins del Ganges. I també ha portat la llavor de l'inconformisme entre els pagesos del Nord, que viuen en condicions d'existència absoluta-ment medieval.

L'organització sindical ha començat a desenrotllar-se a l'Índia amb una nova força i paral·lelament també creix el moviment cooperatiu. Un i altre creixen i es desenrotllen i ad-

NEHRU, president del Congrés Nacional Hindú

quireixen nova eficàcia i influència i arrelen entre les masses a base d'una doble refundació, d'un doble programa: alliberament social i alliberament nacional.

En aquesta unió fecunda dels dos grans principis de llibertat, en aquest maridatge de dues forces que a l'Índia eren encara forces verges, el moviment d'alliberació hi trobarà les raons de la seva victòria i les fonts de la seva energia creadora.

El primer d'abril entrarà en vigor la nova Constitució concedida per Anglaterra. Els membres dirigents del nacionalisme la combaten i la critiquen. Malgrat atz, es presentaran a les eleccions que es celebraran a l'Índia, per tal que aquesta crítica tingui més ressò i més efectivitat. Jeta des de dintre i des de fora, a la vegada, de l'aparell artificial que S. M. Britànica envia als seus subdits de les vores del Ganges.

A les eleccions s'hi presentaran els partits de l'alta finança i de la burgesia industrial, aliats amb els anglesos i altres forces colonials, i enfront d'aquest bloc hi haurà el Front Popular hindu, compost pels nacionalistes, pels socialistes, pels comunistes i pels nacionalistes bengalis.

Es pot dir, també, que ha estat l'escalf del Front Popular espanyol —primer dels creats arreu del món— que ha nascut i prosperat el Front Popular hindu, que un dia portarà la victòria als nostres germans lliurengers.

Es pot dir, també, que a molts milers de quilòmetres, els esdeveniments del nostre país determinen els esdeveniments d'un país que, en certs aspectes, té problemes semblants als nostres. I el que és més important, que els determina en un camí millor que el que ara els serveix per a anar caminant endavant...

CHAMBERLAIN

L'home que deia la veritat quan li convenia i de la manera que li convenia...

En Sir Austen Chamberlain, mort ahir, va trobar l'imperialisme anglès un dels agents més actius i més hàbils.

Amb la seva distinció tota britànica, el seu monòcle fa tradicional i la seva oratoria freda i contundent, Chamberlain ha estat un dels homes més eficaços que ha tingut el «mit conservador anglès».

Nat el 1863, fill d'un dels líders més negres de la política reaccionària anglesa —Joseph Chamberlain—, educat a Cambridge i a Alemanya, ocupà des del 1892 un lloc a la Cambra dels Comuns.

La seva primera intervenció parlamentària fou per a combatre el projecte d'autonomia irlandesa, que solà el nom d'home-rules defensava Gladstone.

La seva posició, des de llavors, no canvià mai en la part essencial, però tingué sempre una gran habilitat a adaptar-se a les circumstàncies i a dissenyar-la quan ho creia precís.

Se li consellaren alts càrrecs en Governos conservadors i liberals. Balduí i Lloyd George —la cura i la creu de la mateixa medalla— l'empararen per a les seves dificultats. Lord Curzon, l'Almirallat, primer secretari del Tresor, després, ministre de Correus el 1913, i de les Índies, els dos primers anys de la guerra.

La repressió i els procediments que posà en acció a l'Índia i a Mesopotàmia foren tals que provocaren la seva sortida del Govern, en el qual, però, tornà a entrar uns mesos després, com a ministre sense cartera del Gabinet de Guerra del 1917.

Waldwin li encarregà la cartera d'Afers estrangers, el 1924. Era una tasca delicada perquè els conservadors —que succeïen en el Poder els laboristes— volien de totes passades desvirtuar l'edifici de pau que creaven els seus predecessors.

Chamberlain recitè en part. Delegat a Ginebra durant quatre anys seguits, la seva aparent sinceritat, aconseguí crear més d'un cordi, sobretot quan feu racassar, a través d'una declaració dels Dòmions, que ell mateix provocà, els projectes de seguretat col·lectiva elaborats a Ginebra per Briand i Stresemann.

Participà activament, també, en la Conferència de Locarno i en el pacte que en resultà i que ja un any abans estirpà so·litosament.

Després de la segona experiència laborista i de l'escissió del partit conservador —en l'ala dreta del qual continuà—, Chamberlain entrà en el Govern d'unionals, i en fou un de les seves figures principals. Eloquent, hàbil, culte, acurats i lent, tot això foren en el qual, però, que posà al servei dels interessos dels seus i que li valgueren el títol de «Sir» i l'Ordre de la Jarrettera, la més alta distinció honorífica que concedeix S. M. Britànica. Tot això foren en el qual, però, que no té mai por de dir la veritat. El cert és que sola la dita que un home i de la manera que li convenia...